

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Villa Zelenka s. r. o.**, se sídlem Radimovice 23, zastoupená Mgr. Romanou Breznickou, advokátkou se sídlem Jungmannova 36/31, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2021, č. j. 1821/21/5300-21441-702127, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 11. 2021, č. j. 59 Af 9/2021 – 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Finanční úřad pro Liberecký kraj (dále též „správce daně“) vydal dne 20. 11. 2019 10 platebních výměrů na daň z přidané hodnoty, kterými žalobkyni vyměřil a doměřil daň za období březen – červen 2016, říjen a listopad 2016, březen a duben 2017, listopad 2017 a leden 2018. Žalobkyně nerozptýlila pochybnosti správce daně o uskutečňování ekonomické činnosti, resp. o přípravě na ekonomickou činnost. Správce daně jí proto neuznal nárok na odpočet daně při pořízení zboží z jiného členského státu dle § 16 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v celkové výši 516.596 Kč a dále neuznal nárok na odpočet daně z přijatých služeb a pořízení zboží ve výši celkem 47.478,95 Kč

dle § 72 téhož zákona. Dle jeho závěrů daňový subjekt rekonstruoval objekt Villa Zelenka pro rodinné účely, nikoliv jako penzion pro poskytování ubytovacích služeb. Neprokázal tedy, že se připravuje na uskutečňování ekonomické činnosti.

[2] Žalobkyně napadla platební výměry odvoláním, které žalovaný v rozsahu za zdaňovací období 2018 zamítl a za zbylá období změnil. Přisvědčil závěrům správce daně. Změna dodatečných platebních výměrů spočívala v přesunu hodnoty dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v jiném členském státu z ř. 1 na ř. 3 daňových příznání. Ve vztahu ke zdaňovacímu období listopad 2017 žalovaný změnil daňovou povinnost, když rovněž neuznal nárok na odpočet daně na základě dalšího daňového dokladu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Jako podstatu sporu vymezil posouzení, zda žalobkyně prokázala, že uskutečňovala ekonomickou činnost, resp. přípravu na ekonomickou činnost a v souvislosti s tím oprávněnost nároku na odpočet daně při pořízení zboží od osoby registrované k DPH v jiném členském státu, u kterých jí vznikla povinnost přiznat DPH, a zda prokázala nárok na odpočet daně při pořízení zboží a služeb v tuzemsku.

[5] Soud konstatoval, že žalobkyně nijak nerozporovala, že ji tíží důkazní břemeno ohledně prokázání uskutečňování ekonomické činnosti, resp. přípravy na ni. Zabýval se zejména námitkou, zda měl žalovaný doplnit dokazování o znalecký posudek, kterým by prokázala přípravu nemovitosti k využívání pro komerční účely. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného. Znalecký posudek nebyl schopen nahradit důkazní prostředky příkazující skutečný záměr ekonomické činnosti žalobkyně. Jednalo se o důkaz nadbytečný, který by nemohl přinést nová, pro věc podstatná skutková zjištění. Stav nemovitosti a pokračování rekonstrukce byly v daňovém řízení dostatečně podloženy opakovaně provedenými místními šetřeními správce daně. Stavebně-technické řešení nemovitosti a její podoba po rekonstrukci vyplývala z projektové dokumentace a z rozhodnutí o změně stavby před dokončením ze dne 20. 12. 2016, č. j. MUHnM/5226/2016.

[6] Také námitku, že žalovaný nepřihlédl ke snaze žalobkyně získat kolaudační rozhodnutí (které není dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, pro stavby rodinného domu povinné), neshledal důvodnou. Samotnou právní úpravu kolaudace staveb nelze považovat za indicii o účelu využití předmětného objektu, jehož rekonstrukce nebyla dokončena. Žalobkyně nepředložila v průběhu řízení před správními orgány ani před soudem rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením ani projektovou dokumentaci či technickou zprávu, které by se případně měly stát podkladem pro vydání kolaudačního souhlasu k užívání nemovitosti jako objektu nikoli určeného k bydlení.

[7] Soud rovněž zdůraznil, že žalovaný v souladu s § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a základními zásadami daňového řízení ve smyslu § 1 odst. 2, § 5 odst. 1

pokračování

a § 6 odst. 2 daňového řádu spolupracoval se žalobkyní. A to zejména v průběhu provádění žalobkyní navržených důkazů.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Předně stěžovatelka upozornila, že avizovala svůj podnikatelský záměr od samého počátku. Rozpory ve svých tvrzeních ohledně povahy plánované ekonomické činnosti připisuje běžné podnikatelské praxi, kdy dochází ke změnám v záměru. Nesouhlasila se závěrem krajského soudu ohledně nadbytečnosti provedení znaleckého posouzení možnosti využít objekt Villa Zelenka ke komerčním účelům. Skutečnost, že dům bude využíván k jiným účelům než k rodinnému bydlení, také měla signalizovat snaha stěžovatelky získat kolaudační rozhodnutí.

[10] Namítala, že žalovaný ani správce daně za celou dobu řízení neprovedli místní šetření uvnitř objektu Villa Zelenka za účelem ověření prováděných stavebních prací. To provedli pouze v době, kdy doposud nebyla seznatelná dispozice objektu. Neučinili tak ani přes návrhy stěžovatelky. Orgány finanční správy tak nezjistily všechny relevantní skutečnosti a vycházely tak při hodnocení nároku stěžovatelky z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Současně žalovaný neposkytl stěžovatelce součinnost při zjišťování skutkového stavu.

[11] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřovala v tom, že z rozsudku není zřejmé, zda mohl žalovaný ignorovat navržený důkaz, jenž spočíval v provedení místního šetření uvnitř objektu.

[12] Žalovaný se ztotožnil se závěrem krajského soudu a setrval na svém právním názoru. Byl si sice vědom stěžovatelčiných tvrzení o využití objektu ke komerčním účelům; ta však neprokázala, že přijatá zdanitelná plnění využila k přestavbě Villy Zelenka s budoucím využitím pro uskutečnění plnění s nárokem na odpočet daně.

[13] K námitce neprovedení požadovaného znaleckého posudku uvedl, že skutkový stav dané věci byl řádně zjištěn, proto nebylo třeba provádět další skutková zjištění. Nerozporoval, že správce daně není odborníkem na stavebnictví, nicméně dokumenty ze kterých vycházel, nepředstavovaly natolik odborné podklady, které nemohl objektivně a adekvátně hodnotit. K námitce žádosti o kolaudační rozhodnutí uvedl, že se nejedná o rozhodující indicii k určení způsobu využívání objektu po dokončení stavby, neboť také rodinný dům je možné kolaudovat.

[14] Námitku neprovedení místního šetření v objektu vily dle žalovaného stěžovatelka nevznesla již v řízení před krajským soudem, je proto nepřípustná. Byla to však právě stěžovatelka, která při místním šetření neprojevovala vůči správci daně dostatečnou

součinnost. Neúčastnila se místních šetření a nikdy nevznesla návrh na provedení místního šetření, který by orgány finanční správy ignorovaly.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je případně povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, založil-li soud rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51).

[18] Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku krajského soudu žádnou z výše uvedených vad. Krajský soud se jasně a srozumitelně zabýval stěžovatelskými žalobními body. Dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč je přesvědčen, že neunesla důkazní břemeno ohledně sporných plnění a proč považuje hodnocení důkazů ze strany žalovaného za správné.

[19] Předně musí Nejvyšší správní soud připomenout, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), v řízení před Nejvyšším správním soudem nedochází k opakovanému přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vliv na vypořádání kasačních námitek soudem má zejména kvalita argumentace rozporující závěry krajského soudu. Není namístě, aby Nejvyšší správní soud za stěžovatelku spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Kasační stížnost musí konkrétně reagovat na závěry krajského soudu, které rozporuje a považuje za nezákonné.

[20] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází správní soudy při přezkoumání napadeného rozhodnutí „ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ Jedná se o jeden z principů retrospektivní přezkumné (kontrolní) povahy správního soudnictví. Proměny skutkového nebo právního stavu poté, co žalovaný správní orgán vydal soudem přezkoumávané rozhodnutí, nemohou mít (až na výjimky) vliv na výsledek soudního přezkumu.

[21] Předmětem sporu je oprávněnost nároku na odpočet daně z přidané hodnoty v souvislosti s provozováním resp. přípravou na provozování ekonomické činnosti, v jejíž souvislosti vzniká nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Správce daně však dospěl

pokračování

k závěru, že stěžovatelka dostatečně neprokázala nárok na odpočet daně, tedy že neunesla své důkazní břemeno v souvislosti s daňovým odpočtem.

[22] Hlavní otázkou tohoto případu je, zda stěžovatelka unesla důkazní břemeno v souvislosti s prokázáním nároku na daňové odpočty a zda měly orgány finanční správy provést další stěžovatelkou navrhované důkazy.

[23] Nejvyšší správní soud nevylučuje, že i přípravné úkony směřující k ekonomické činnosti daňového subjektu mohou založit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Je však nutné, aby subjekt prokázal, že daná činnost skutečně směřuje k provozování činnosti, jež zakládá nárok na odpočet (viz rozsudky SDEU ze dne 14. 2. 1983, C-268/83 Rompelman, bod 22; ze dne 3. 3. 2005, C-32/03 I/S Fini H, body 21 a 22). V tomto bodě právě spočívá jádro sporu.

[24] Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň (zde nárok na odpočet daně z přidané hodnoty) přiznat (břemeno tvrzení), jednak povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Účetní doklady, tj. příjmové doklady či faktury, zpravidla prokazují, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila. Pokud tomu tak však není (jako v nyní posuzovaném případě) je třeba, aby správce daně daňovému subjektu jasně předestřel své pochybnosti o rozsahu plnění, které daňový subjekt tvrdil.

[25] Dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje důvodnost svých pochybností o tom, že tvrzení daňového subjektu a doklady jím předložené jsou věrohodné, úplné, průkazné nebo správné. Nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti. Podaří-li se správci daně takové pochybnosti prokázat, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je pak svými dalšími tvrzeními a důkazy povinen rozptýlit pochybnosti správce daně. Daňový subjekt bude zpravidla tyto skutečnosti prokazovat i jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, a navazující judikaturu). Správce daně samozřejmě není oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám [nález ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, č. 130/1996 Sb.).

[26] Tak tomu bylo také v nyní souzeném případě. Správci daně zůstaly i po provedených daňových kontrolách pochybnosti ohledně využití zdanitelných plnění pro ekonomickou činnost stěžovatelky (jednalo se zejména o nekonzistentní výpovědi svědků, smlouvu o dílo pro provedení stavby rekonstrukce rodinného domu č. p. 23 Radimovice, ale zejména z rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením ze dne 20. 12. 2016, z něž bylo zřejmé, že měl realizaci povolené změny vzniknout rodinný dům o dvou bytových jednotkách).

[27] Správce daně a žalovaný prokázali důvodné pochybnosti o věrohodnosti a úplnosti daňového tvrzení stěžovatelky, na kterou následně přešlo důkazní břemeno. Stěžovatelka proto musela dalšími tvrzeními vyvrátit pochybnosti správce daně. Navrhla nechat

zpracovat znalecký posudek za účelem prokázání možnosti využití objektu ke komerčním účelům. Tento návrh orgány finanční správy odmítly jako nadbytečný, jelikož charakter objektu byl již dostatečně doložen listinnými důkazy (projektovou dokumentací a rozhodnutím o změně stavby před dokončením) a hodnocení možnosti jiného využití bylo v této fázi řízení bez významu.

[28] Nejvyšší správní soud v této souvislosti obecně podotýká, že povinností správce daně není provést veškeré důkazy navržené daňovým subjektem, nicméně je nutné provést ty důkazy, které mohou přispět ke správnému stanovení daně (srov. rozsudek ze dne 15. 3. 2018, č. j. 6 Afs 379/2017 - 54, bod 29 a zde citovaná judikatura). Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by správní orgán měl na výběr, které z důkazů provede a vyhodnotí a které nikoli nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry opře a které opomene. Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit např. na tom, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení nebo, že důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací schopností. Odmítnutí provedení důkazu může být zdůvodněno také jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení mimo jakoukoliv pochybnost prokázána. Správní orgán je tak oprávněn rozhodnout, které z navržených důkazů provede, nicméně jako nepodstatný, nezpůsobilý nebo nadbytečný nelze odmítnout důkaz, jímž mohou být v souvislosti s jinými důkazy prokázány skutečnosti podstatné pro rozhodnutí (rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 Afs 29/2009 - 96). Správní orgány však musí vždy závěr o odmítnutí důkazu řádně zdůvodnit.

[29] Stěžovatelka spatřuje nezákonnost postupu orgánů finanční správy, potažmo krajského soudu, v tom, že k otázce užití objektu Villa Zelenka ke komerčním účelům nenechali zpracovat znalecký posudek. S touto námitkou se krajský soud vypořádal srozumitelně a přesvědčivě v bodech 35. a 36.

[30] Nejvyšší správní soud se v otázce nutnosti pořízení znaleckého posudku ztotožňuje se závěry krajského soudu. Posouzení stavebně technické dokumentace k dotčené stavbě nepředstavuje natolik odbornou otázku, aby bylo třeba pro správné určení skutkového stavu třeba nechat zpracovat znalecký posudek. Ostatně orgány finanční správy popsaly skutková zjištění z projektové dokumentace v bodech [36] – [39] napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka v žalobě ani poté v kasační stížnosti neuvádí, které skutečnosti, vyjma možnosti komerčního využití stavby, což správce daně nerozporoval, měly být znaleckým posudkem prokázány.

[31] Správní orgán může provést důkaz znaleckým posudkem tehdy, pokud je třeba odborných znalostí k posouzení určitých skutečností. Ten slouží k posouzení skutečností, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti a z takovýchto pozorování znalci následně vyvozují znalecké úsudky (posudky). Znalci však v posudcích nesdělují úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná úřední nebo soudcovská zkušenost a znalost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010,

pokračování

č. j. 1 Afs 71/2009 - 113, 2313/2011 Sb. NSS.) Kasační soud musí odmítnout stěžovatelčinu úvahu, že znalec může provést také právní posouzení věci.

[32] Taktéž námitka plánovaného provedení kolaudačního řízení nebyla dostatečná k prokázání ekonomických záměrů stěžovatelky. Kolaudační souhlas nevylučuje jiné využití objektu, než který je deklarován. Nadto je zřejmé, že stavba nebyla v průběhu řízení před orgány finanční správy dokončena. Taktéž stěžovatelka nepředložila orgánům žádný kolaudační souhlas ani rozhodnutí, kterým by podpořila své tvrzení.

[33] Na závěru žalovaného nemohlo nic změnit ani obecné konstatování stěžovatelky, že již od prvotních fází počítala do budoucna s komerčním využitím objektu. Bylo právě na ní, aby tato svá tvrzení v řízení před daňovými orgány prokázala (viz výše). Nejvyšší správní soud dává stěžovatelce za pravdu v tom, že její podnikatelský záměr se mohl v průběhu času měnit, nicméně i přes tuto skutečnost bylo právě její povinností rozumně vysvětlit rozpory v jednotlivých tvrzeních poskytnutých správci daně a žalovanému.

[34] Dále stěžovatelka namítala, že jí správce daně ani žalovaný nedali prostor k uplatnění důkazních návrhů. Otázkou součinnosti žalovaného se zabýval krajský soud v bodě 34. napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Orgány finanční správy daly stěžovatelce prostor k uplatnění důkazních návrhů, a to například výzvou k uplatnění práva vyjádřit se ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení a výzvou k prokázání skutečností ze dne 16. 10. 2018. Ze správního spisu plyne, že správce daně provedl několik místních šetření navrhovaných stěžovatelkou, ta se však na místo nedostavila (viz např. sdělení založené ve spise správce daně ze dne 18. 6. 2018). Také provedl navrhované výslechy svědků. Nelze tedy souhlasit s názorem stěžovatelky, že orgány finanční správy nedodržely zásadu součinnosti, jelikož se nezabývaly jejími návrhy a neprovedly navrhované důkazy.

[35] Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nejsou přípustné takové kasační námitky, *které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Stěžovatelka namítala, že daňové orgány neprovedly místní šetření uvnitř objektu. V žalobě sice obecně namítala, že jí správce daně a žalovaný nedali prostor k uplatnění důkazních návrhů, ovšem tuto konkrétní námitku (neprovedení místního šetření uvnitř objektu) v žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného nevznesla, ač jí v tom nic nebránilo. Jedná se o skutečnost, která jí musela být známa již v průběhu řízení před orgány finanční správy. Tato námitka tudíž není v kasační stížnosti přípustná. Zároveň nelze krajskému soudu vytýkat, že se touto otázkou nezabýval, neboť byl při posuzování rozhodnutí žalovaného vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

[36] Není úkolem orgánů finanční správy provést maximum možných důkazů (jak požaduje stěžovatelka), ale zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly pochybnosti. V nyní souzeném případě náleželo stěžovatelce jak břemeno důkazní, tak i tvrzení (viz výše). Bylo tedy na ní, aby žalovanému předložila takové důkazy, kterými by vyvrátila jeho pochybnosti ohledně uplatněných odpočtů a naopak podpořila své tvrzení nároku na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty.

[37] Orgány finanční správy tak nepochybily, jestliže neprovedly důkaz znaleckým posudkem. Taktéž poskytly stěžovatelce dostatečnou součinnost při prokazování skutkového stavu. Břemeno tvrzení však náleželo jí, bylo tedy její povinností vyvrátit pochybnosti žalovaného.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu